

Чечель, Людмила. Суголосся Василя Забашти та його родини [Текст] : [у Галереї мистецтв ЦБС Деснянського району відкрито виставку творів народного художника України Василя Забашти і його родини] // Урядовий кур'єр. – 2019. – 26 жовт. (№ 205). – С. 6.

<https://ukurier.gov.ua/uk/news/sugolossya-vasilya-zabashti-ta-jogo-rodini/>

Суголосся Василя Забашти та його родини

У Муніципальній галереї мистецтв Києва відкрилася дивовижна виставка творів народного художника України Василя Забашти і його родини, яку ініціював учень митця, народний художник України, лауреат Шевченківської премії Валерій Франчук.

«Це великий і мудрий учитель, — розповідає Валерій Франчук. — У 93 роки він самостійно організовував свою виставку! А скільком художникам дав благословення! Свого часу він благословив і мене. Саме в таких людях міць нашої України: вони живлять кров нації, пророщують зерно на неосяжній

ниві нашої давньої культури. Митець за життя закликав любити Україну, а молодим художникам — не полишати у творах образ України, бо вона така різна і така прекрасна».

Василь Забашта пішов із життя три роки тому, на 97-му році життя. Довгожитель був молодшим у своїй родині з одинадцяти дітей! Митцю довелося пережити радянсько-фінську війну та Другу світову. Закінчив Харківський художній інститут. Став прекрасним живописцем. Світ кольорів, кажуть, почав сприймати ще на руках у матері. Малював усюди: на стінах хати чи повітки, на стовбурах дерев, на парканах. Замість олівця — вугілля з печі.

Він учасник всеукраїнських і зарубіжних виставок. У складі першої творчої групи художників побував у

Китаї.

Багато про художника розповідає дружина Людмила. Кому як не їй знати, що з перших робіт міцно сплелися у творах Василя Забашти Україна і музика: «Семен Гулак-Артемовський та Микола Глінка», «Іван Франко на етапі», «Микола Лисенко у Михайла Коцюбинського», «Спогади про Україну», «Микола Лисенко слухає Лесю Українку». З роками дедалі більше цікавила майстра наша справжня історія. Велика композиція «Гетьман Сагайдачний та Галшка Гулевичівна» присвячена відомій події — заснуванню Києво-Могилянської академії. Портрет тієї само Галшки Гулевичівни перегукується з традиційними зображеннями святих.

На виставці увагою не обділена чудова робота «Чураївна». І, звісно, який

живописець не закоханий в українські краєвиди! Чистими насиченими барвами виконано серії чудових пейзажів, написаних у Седневі, Криму, Качанівці, Дешках. До слова, саме у Дешках на Богуславщині Василь Іванович мав майстерню і робочий день розпочинав з етюдів. Мабуть, ота непоказна близькість художника до землі й дала змогу створити «Соняхи», «Осінні дерева», сільські хатини, що так приваблюють розкішшю кольорів, багатством світла.

Окрім живопису Василя Забашти, на виставці представлено текстиль доньки Галини й невістки Наталії Дяченко-Забашти, графіку онуків Радима, Юрія, Ждана. Є на вернісажі й твори правнучки Дарини Бучко.

Василь Забашта — це рідкісне для творчих людей поєднання творчості і

життєвих переконань. Кажуть, що в останні роки життя він втратив зір на 70 відсотків, але малював. Художники не вірили, що він погано бачить, а лікарі не вірили, що він малює.

Вірна дружина художника Людмила розповідає, що в дружбі й любові прожили 63 роки. Нині вона записує спогади, пише етюди, есе й цитує його кредо життя: «Хоч би ким ти був — будь Людиною, неси Любов, Добро, живи у злагоді з Природою, будь Патріотом. Якщо Тебе Бог наділив талантом мистця-живописця — шукай гармонію кольору в природі, у довкіллі... Якщо Тобі дав Бог бути мистцем-учителем — допомагай розвивати талант творчої особистості, навчай вчитися творити, бачити сонце і зорі навіть там, де їх не видно».